

Džin Sason

PRINCEZA
Sultana

Prevela Svetlana Babović

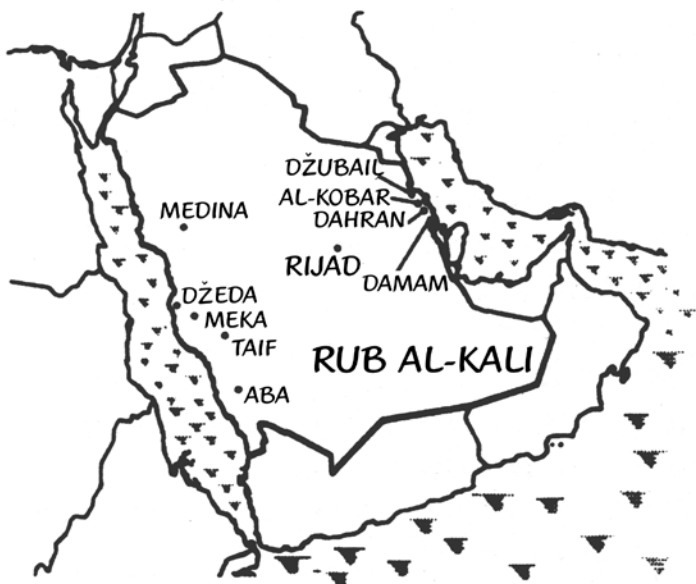
Beograd, 2008.

Priča o princezi Sultani istinita je. I dok su reči delo autora, priča pripada princezi. Šokantne ljudske tragedije koje su opisane ovde istinite su činjenice.

Imena su izmenjena a razni događaji neznatno prepravljani kako bi se zaštitila bezbednost prepoznatljivih pojedinaca.

Objavlivanjem ove istinite priče ni autorka ni princeza nisu imale nameru da na bilo koji način uvrede islamsku veru.

SAUDIJSKA ARABIJA

ZVANIČNO IME:

Kraljevstvo Saudijska Arabija

POVRŠINA:

864.866 kvadratnih milja

STANOVNIŠTVO:

14 miliona

DRŽAVNO UREĐENJE:

apsolutistička monarhija kojom vlada porodica Saud. Kralj postavlja Savet ministara koji pomaže u formulisanju politike

RELIGIJA:

islam; 95% stanovništva su sunitski muslimani, sa 5% šiitskih muslimana, koji su koncentrisani u Istočnoj provinciji

JEZIK:

arapski; u poslovnim krugovima, engleski je u širokoj upotrebi

KLIMATSKI USLOVI:

toplo i vruće. Temperature mogu da dostignu 55° C

VALUTA:

saudijski rijal;

Ova knjiga posvećena je

DŽEKU V. KRIČU

Od prvog trenutka, on je verovao u to koliko je važno da Sultanina priča bude ispričana. I sam je upoznao patnje kroz koje sam prolazila ponovo proživljavajući moje dugačko prijateljstvo sa Sultanom dok sam pisala ovu knjigu; više je, od bilo koga drugog, darežljivo delio svoje prijateljstvo i emocionalnu podršku tokom teških perioda kroz koje je ova knjiga polako postala stvarnost.

Uvod

U zemlji u kojoj i dalje vladaju kraljevi, ja sam princeza. Možete me znati samo kao Sultanu. Ne mogu da otkrijem svoje pravo ime iz straha da bih, zbog priče koju nameravam da vam ispričam, mogla da naudim i sebi i svojoj porodici.

Saudijska sam princeza, član kraljevske porodice dinastije Al-Sauda, koja je i u ovom trenutku na vlasti u Kraljevstvu Saudijske Arabije. Kao žena u zemlji kojom vladaju muškarci, ne mogu direktno da vam se obratim. Zato sam zamolila moju dragu prijateljicu i spisatelja iz Amerike, Džin Sason, da me prvo sasluša, a potom ispriča moju priču.

Rođena sam kao slobodan čovek, a ipak, i danas sam okovana teškim lancima. Ti okovi ne mogu se videti golim okom, okovi koji su mi samo labavo navučeni oko ruku i prošli neprimećeno sve dok nisam sazrela dovoljno da shvatim šta se dogodilo i moj život se sveo na onaj tesni i mračni segment straha.

Nije mi preostalo nijedno sećanje iz moje prve četiri godine života. Pretpostavljam da sam se smejala i igrala kao i sva druga mala deca, blaženo nesvesna da, zahvaljujući tome što ne posedujem dragoceni muški organ, nisam ni od kakvog značaja u zemlji u kojoj sam se rodila.

Da biste mogli da razumete moj život, moram vas upoznati sa mojim precima koji su živeli davno pre mene. Mi današnji Al-Saudi potičemo unatrag šest generacija sve do pustinjskih dana prvih emira Nadja, beduinske zemlje koja je sada deo Kraljevstva Saudijskog.

ske Arabije. Ti prvi Al-Saudi bili su ljudi koji nisu sanjali ništa drugo do da osvoje obližnje pustinjske zemlje i susedna plemena sačekuju u noćnim zasedama.

Godine 1891. dogodila se katastrofa kada je klan Al-Sauda poražen u bici i tako primoran da pobegne iz oblasti Nadja. Abdul Aziz, koji će jednog dana postati moj deda, u to vreme bio je tek dete. Jedva je preživio sve surove nedaće tog bekstva kroz pustinju. Kasnije, on će se prisećati kako su mu obrazi goreli od stida kada mu je otac zapovedio da se puzeći uvuče u veliku vreću koju je potom privezao da visi preko stamenog sedla na grbi njegove kamile. Njegova sestra, Nura, uvukla se i šćućurila u drugu vreću koja je visila sa druge strane sedla na kamili njihovog oca. Ogorčen što ga to što je premlad sprečava da se bori i sačuva svoj dom, jedan besni mladić virio je iz vreće, poskakujući u ritmu kretanja kamile. To je bila prelomna tačka u njegovom mladom životu, kasnije će se sećati, taj trenutak kada je, posramljen zbog poraza koji je njegova porodica pretrpela, posmatrao kako mu nezaboravne lepote voljenog zavičaja nestaju sa vidika.

Nakon što je dve godine putovala poput nomadskih plemena po pustinjama, porodica Al-Sauda našla je utočište na tlu omanjeg Kuvajta. Život izgnanika bio je toliko neprijatan i ponižavajući za Abdula Aziza da se on još u toj ranoj mladosti zakleo da će jednog dana povratiti onaj dragi pustinjski pesak koji je nekada zvao svojim domom.

I tako se, u septembru 1901. godine, dvadesetpetogodišnji Abdul Aziz vratio u našu zemlju. 16. januara 1902. godine, nakon meseci provedenih u tegobi i lišavanju, on i njegovi ljudi snažno su porazili neprijatelje, klan Rašida. U godinama koje će uslediti, sa namerom da obezbedi lojalnost pustinjskih plemena, Abdul Aziz oženio se stotinama žena, koje su mu, vremenom, izrodile više od pedeset sinova i osamdeset

kćeri. Sinovi omiljenih mu žena, uživali su časti i privilegije povlašćenog statusa; upravo ti sinovi, sada odrasli, predstavljaju samo središte moći naše zemlje. Abdul Aziz nijednu ženu nije voleo više od Hase Sudairi. Hasi sinovi sada upravljaju ujedinjenim snagama Al-Sauda i upravljaju kraljevstvom koje je skovao njihov otac. Fahd, jedan od tih sinova, sada je naš kralj.

Mnogi sinovi i kćeri venčali su se za rođake iz istaknutih sekcija naše velike porodice kao što su Al-Turkisi, Jiluwisi, i Al-Kabirsi. Sadašnji prinčevi, rođeni iz tih brakova, sada su među najuticajnijim Al-Saudima. 1991, naša značajno proširena porodična zajednica brojala je blizu 21.000 članova. Od tog broja, približno hiljadu predstavljaju prinčevi i princeze koji su direktni potomci našeg velikog vođe, kralja Abdula Aziza.

Ja, Sultana, jedna sam od tih direktnih potomaka.

Moje prvo jasno i snažno sećanje povezano je sa nasiljem. Kada sam imala četiri godine, moja inače nežna majka ošamarila me snažno preko lica. Zašto? Oponašala sam oca i njegove molitve. Umesto da se molim Meki, upućivala sam molitve mom šestogodišnjem bratu, Aliju. Mislila sam da je on bog. Kako sam uopšte mogla da znam da nije? Trideset dve godine kasnije, još se živo sećam kako me pekao taj šamar i kako sam, zapravo, baš tada počela da se pitam: ako moj brat nije bog, zašto se prema njemu ponašaju kao da jeste?

S obzirom na to da je porodicu činilo deset kćeri i jedan sin, u našem domu vladao je veliki broj strahova: strah da će okrutna i svirepa smrt odneti jedino živo muško dete, strah da se više nijedan sin neće roditi, strah da je Bog prokleo našu lozu i osudio nas na kćeri. Moja majka plašila se svake nove trudnoće, moleći se za sina, strahujući da će ponovo dobiti kćer. Rađala je jednu kćerku za drugom – sve dok nas nije bilo ukupno deset.

Najgora strahovanja moje majke obistinila su se kada je otac uzeo drugu, mlađu ženu, da mu podari

sinove koji su mu bili toliko miliji. Ta nova nevesta, od koje se mnogo očekivalo, podarila mu je tri sina, sva tri mrtvorodena, pre nego što se razveo od nje. Konačno je, ipak, i to tek sa četvrtom ženom, otac dobio pravo bogatstvo sinova. Ali moj stariji brat zauvek će ostati njegov prvorođeni i stoga, kao takav, imati prvenstvo u vlasti. Kao i ostale moje sestre, pretvarala sam se da osećam duboko poštovanje prema bratu, ali zapravo sam ga mrzela koliko samo čovek koga ugnjetavaju može da mrzi tiranina.

Kada je moja majka imala dvanaest godina, udali su je za mog oca. On je tada imao dvadeset. Bila je 1946, godinu dana nakon što je veliki svetski rat, koji je prekinuo proizvodnju nafte, konačno završio. Nafta, životna snaga Saudijske Arabije tada još nije donela ogromno bogatstvo porodici mog oca, Al-Saudima, ali uticala je na porodicu na neki blaži, umereniji način. Vođe velikih nacija počele su da ukazuju poštovanje našem kralju. Britanski premijer, Vinston Čerčil, poklonio je kralju Abdulu Azizu luksuzni rols-rojs. Svetlozelene boje, sa zadnjim sedištem koje je podsećalo na kraljevski tron, automobil je svetlucao poput blistavog dragulja na suncu. Nešto u vezi sa automobilom, ma koliko da je bio veličanstven, očigledno je razočaralo kralja, jer ga je, nakon što ga je pogledao, prepustio jednom od svoje omiljene braće, Abdulahu.

Abdulah, koji je bio stric mom ocu i njegov blizak prijatelj, ponudio mu je taj auto za putovanje na medeni mesec u Džedu. Otac je prihvatio, na veliko oduševljenje moje majke, koja se nikada nije vozila u automobilu. 1946. godine – i nebrojeno dugih vekova unazad, kamile su bile uobičajeno prevozno sredstvo na Bliskom istoku. Proći će još tri decenije pre nego što prosečan Saudijac počne radije da se vozi u automobilu sa punim komforom nego da jaše kamilu.

Sada, na medenom mesecu koji je trajao sedam dana i noći, moji roditelji su srećno prešli put koji je kroz pustinu vodio do Džede. Na nesreću, moj otac žurio je da pođe iz Rijada, i u toj žurbi zaboravio da ponese svoj šator; zbog te omaške i zbog toga što je bilo prisutno nekoliko robova, oni nisu mogli da konzumiraju svoj brak pre nego što su stigli u Džedu.

To prašnjavo i iscrpljujuće putovanje, jedna je od najsrećnijih uspomena moje majke. Od tada, ona je delila svoj život na *vreme pre putovanja* i *vreme nakon putovanja*. Jednom prilikom, poverila mi je da je taj put predstavljao kraj detinjstva, zato što je bila previše mlada da shvati šta je čeka ispred, na kraju tog dugačkog putovanja. Njene roditelje odnela je epidemija groznice, učinivši je siročetom kada je imala osam godina. Udali su je u dvanaestoj, za snažnog muškarca, koji je u sebi nosio pregršt mračne svireposti. Tada nije bila spremna da učini nešto više u životu osim da izvršava njegova stroga naređenja.

Nakon što su se kratko zadržali u Džedi, moji roditelji vratili su se u Rijad, zato što je baš tamo patrijarhalno ustrojena porodica Al-Sauda nastavila svoju moćnu dinastiju.

Moj otac bio je nemilosrdan čovek; kao što se lako može predvideti, jer skoro uvek tako biva, moja majka bila je melanholična žena. Njihov tragičan spoj proizveo je, u svoje vreme, šesnaestoro dece od kojih je jedanaestoro preživelo rizično doba detinjstva. Danas, deset ženskih izdanaka živi svoje živote kojima upravljaju muškarci za koje su ih udali. Jedini preživeli sin, istaknuti saudijski princ i biznismen sa četiri žene i brojnim ljubavnicama, vodi život ispunjen sjajnim mogućnostima i zadovoljstvima.

Iz onoga što sam pročitala do sada, znam da se većina civilizovanih naslednika ranih kultura smeje primitivnom neznanju svojih predaka. Kako civiliza-